

Sygn. akt IV Ca 97/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Waclaw Banasik

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Gątarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 r. w P.

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **J. B. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 16 października 2015 r.

sygn. akt I C 4721/14

- zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 2 i zasądza od J. B. (1) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 78,62 (siedemdziesiąt osiem złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 54,80 (pięćdziesiąt cztery złote i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalając powództwo w pozostałej części,
- oddala apelację w pozostałej części i zasądza od J. B. (1) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 15 (piętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

Waclaw Banasik

IV Ca 97/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Płocku wyrokiem z dnia 16 października 2015 r. w sprawie I C 4721/14 upr. zasądził od pozwanej J. B. (1) na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 112,32 złotych z ustawowymi odsetkami od kwoty 56,16 złotych od dnia 20 lipca 2013 roku i od kwoty 56,16 złotych od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 107 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

W dniu 3 czerwca 2004 roku pomiędzy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. a J. B. (1) zawarta została umowa na wywóz nie segregowanych odpadów komunalnych. W kontrakcie zleceniodawca J. B. (2) zleciła zleceniobiorcy wywożenie odpadów z jednej sztuki pojemników z nieruchomości położonej w S. B. ul. (...), począwszy od dnia 3 czerwca 2004 roku przy czym odpady podlegały wywozowi w typowych pojemnikach lub w workach dostarczonych przez zleceniobiorcę. W umowie zastrzeżono, iż pojemniki stanowią własność zleceniobiorcy

i podlegają zwrotowi w przypadku rozwiązania umowy. Ustalono kwotę wynagrodzenia w wysokości 12,50 złotych plus podatek VAT pomnożoną przez częstotliwość 1x na miesiąc, a nadto, że zapłata będzie dokonywana przez zleceniodawcę do rąk inkasenta, w kasie zleceniobiorcy, lub na konto w terminie 14 dni od wystawienia faktury. Strony zastrzegły, iż umowa może być rozwiązana przez każdą ze stron z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem rozwiązującym na koniec następnego miesiąca kalendarzowego. Ostatnim aneksem do cytowanej umowy z dnia 18 lutego 2011 roku zleceniodawca zlecił zleceniobiorcy wywożenie odpadów z 1 sztuki pojemnika typu 400 z częstotliwością jeden raz na miesiąc. Za jednokrotny wywóz odpadów z jednego pojemnika strony ustaliły opłatę 40 złotych plus obowiązujący podatek VAT.

Oświadczeniem z dnia 23 kwietnia 2013 roku J. B. (1) wypowiedziała umowę nr (...) zawartą w dniu 3 kwietnia 2004 roku ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2013 roku Wniosła o odebranie pojemnika dostarczonego przez powoda z dniem zakończenia świadczenia usług.

W dniu 6 czerwca 2013 roku powód w ramach umowy odebrał odpady. W dniu 29 czerwca 2013 roku powód odbierając pojemnik na śmieci odebrał odpady z nieopóźnionego pojemnika.

W dniu 5 lipca 2013 roku, powód wystawił dwie faktury o numerze (...) z terminem płatności 19 lipca 2013 roku obie opiewające na kwoty po 56,16 złotych. Faktury doręczono pozwanej J. B. (1) dnia 21 maja 2014 roku.

Sąd Rejonowy nie dał wiary twierdzeniom strony pozwanej iż w czerwcu 2013 roku doszło jedynie do jednego opóźnienia pojemnika z odpadami. Okolicznością przyznaną był fakt wywozu śmieci dnia 29 czerwca 2013 roku.

Sąd Rejonowy nie dał również wiary twierdzeniom pozwanej iż wpłata dnia 24 czerwca 2013 roku regulowała należność z tytułu usługi za czerwiec 2013 roku. Pozwana nie przedstawiła na tę okoliczność dowodów. Dowód wpłat przez nią złożony w opisie zawiera numer faktury inny niż objęty żądaniami pozwu i inną kwotę. Pozwana nie złożyła przy tym dowodów płatności za cały okres obowiązywania umowy zatem nie można było stwierdzić, że w ramach wywiązywania się z obowiązków umowy doszło do nadpłaty.

Pozwana podnosiła, iż łącząca strony umowa zawiera tylko jednomiesięczną usługę, nie zaś dwie, dlatego też powodowa spółka wywożąc śmieci po raz drugi świadczyła ponad postanowienia umowy i pozwana nie jest z tego tytułu zobowiązana do uiszczenia opłaty w podwojonej kwocie.

W ocenie Sądu Rejonowego to stanowisko nie zasługuje na uwzględnienie mimo zastrzeżenia w treści umowy jednomiesięcznego wywozu śmieci. Na podstawie art. 750 k.c. do umowy o świadczenie usług stosuje się przepisy dotyczące

umowy zlecenia. Zgodnie z art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie

zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej lub w trybie art. 750 k.c. do świadczenia usług. Zgodnie z art. 735 k.c. za wykonanie zlecenia należy się

wynagrodzenie. Umowa zawarta między stronami postępowania miała charakter

umowy wzajemnej. Zgodnie z art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej zobowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko co otrzymała od niej na mocy umowy. Pozwana z mocy umowy otrzymała od powodowej spółki pojemnik z zastrzeżeniem jego zwrotu w razie odstąpienia. Pozwana odstąpiła od umowy i zobowiązana była do zwrotu pustego pojemnika jeżeli nie chciała płacić za dodatkową usługę wywozu śmieci. Odstąpienie od umowy przez zamawiającego kształtuje między stronami nowy stan prawny w ten sposób, że łącząca je umowa przestaje strony wiązać. Umowa wygasa ze skutkiem ex tunc, a w konsekwencji żadna z nich po wygaśnięciu umowy na skutek odstąpienia nie może dochodzić roszczeń przewidzianych w umowie. Strony mogą dochodzić wzajemnie jedynie roszczeń określonych w art. 494 k.c. W konsekwencji straciło również moc postanowienie umowy dotyczące wysokości wynagrodzenia. Fakt

odstąpienia od umowy powoduje, że spełnione świadczenie staje się świadczeniem

nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 k.c., gdyż podstawa świadczenia odpadła. Skoro zwrot świadczenia w naturze nie jest możliwy, zastosowanie art. 410 § 1 w zw. z art. 405 k.c. powoduje obowiązek zwrotu wartości świadczenia,

jednakże ustalenie tej wartości nie nastąpi na podstawie umowy, gdyż ta nie wywołuje już skutków prawnych w tym zakresie. Zgodnie jednak z utartym orzecnictwem przewidziany art. 494 k.c. obowiązek zwrotu świadczeń, które zostały spełnione, oparty został na konstrukcji zakładającej odpadnięcie podstawy świadczenia ze skutkiem ex tunc, podmiot zobowiązany do spełnienia takiego świadczenia nie może natomiast skutecznie wykazać, że nie jest już wzbogacony, nie ulega ponadto kwestii, że świadczenie przewidziane tym przepisem ma charakter bezterminowy, jego przekształcenie w zobowiązanie terminowe wymaga więc zachowania przez wierzyciela czynności wezwania dłużnika do zapłaty, przewidzianej art. 455 k.c. A zatem, skuteczne odstąpienie od umowy kształtuje nowy stan prawny między stronami w ten sposób, że od chwili jego złożenia umowa wzajemna przestaje wiązać a strony nie są już obustronnie wobec siebie zobowiązane do świadczeń przewidzianych w umowie, a to co ewentualnie świadczyły już wcześniej, podlega zwrotowi. Jeżeli umowa została już wykonana choćby częściowo, zachodzi konieczność uregulowania sytuacji stron - zwłaszcza rozliczenia się ze spełnionych świadczeń. Zwrot spełnionych świadczeń wzajemnych powinien w zasadzie być dokonany w naturze. W przypadku umów o charakterze ciągłym, nie jest możliwe przyjęcie takiego stanu, jakby umowa nigdy nie została zawarta. Wykonanie takiej umowy rodzi bowiem określone skutki, których zniweczyć się nie da.

Powodowa spółka odebrała nieczystości mimo braku podstaw w umowie z pozwaną. Nie oznacza to jednak iż roszczenie nie znajduje podstawy prawnej. Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze a gdyby to nie było możliwe do zwrotu jej wartości. Pozwana potwierdziła drugi wywóz śmieci. Powódka wystawiła fakturę, formę wezwania do zapłaty za wykonaną usługę określając w braku umowy termin i wysokość zapłaty. Doręczona faktura, tak jak wezwanie do zapłaty, rodzi określone skutki prawne. Zatem biorąc pod uwagę kwestię wzbogacenia pozwanej o dodatkowy wywóz śmieci i spełnione świadczenie przez powódkę określenie terminu i kwoty płatności, po stronie pozwanej powstało zobowiązanie do uiszczenia kwoty wynikającej z faktury za dodatkowy wywóz śmieci.

Z brzmienia art. 6 ust. 1 i ust. 1a u.c.p.g. wynika założenie, że właściciel nieruchomości (współwłaściciel) może tylko w jeden sposób wykonać obowiązek pozbycia się odpadów komunalnych zebranych na terenie nieruchomości tj. przez zawarcie umowy z właściwym podmiotem, zapłatę za wykonaną usługę oraz przez udokumentowanie wykonania obowiązku przez okazanie umowy i dowodów opłacenia usługi. Właściciel bez upoważnienia zawartego w odrębnej uchwale gminy nie może, więc w inny sposób niż wskazany wyżej (w ustawie) wykonać obowiązek pozbycia się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych. Pozwana nie wykazała by w dacie drugiego odbioru śmieci w dniu 29 czerwca 2013 roku wiązała ją umowa o wywóz śmieci z innym podmiotem niż powodowa spółka. Zatem nie mogła w inny sposób zrealizować swojego obowiązku pozbycia się odpadów niż poprzez drugą usługę wykonaną faktycznie przez (...) Sp. z o.o. w P., pozwana nie protestowała kiedy usuwano odpady ani nie usunęła ich we własnym zakresie. Zatem twierdzenia strony pozwanej iż powodowa spółka świadczyła ponad treść umowy nie mogą stać się podstawą do oddalenia powództwa skoro ta zwolniła pozwaną z jej obowiązku wynikającego wprost z przepisów ustawy.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie stwierdził przedawnienia roszczenia o wynagrodzenie. Faktury wystawione zostały i doręczone pozwanej w lipcu 2013 roku, zaś powództwo wniesiono 18 lipca 2014 roku zatem zgodnie z art. 751 k.c. przedawnienie roszczenia nie nastąpiło.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożyła pozwana J. B. (1). Zarzuciła ona Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 451 § 1 zd. 1 k.c., poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że pozwana zobowiązana była do dokonania zapłaty kwoty 56,16 zł. z tytułu wywozu śmieci w miesiącu czerwcu 2013 r., na rzecz Powodowej Spółki, pomimo wykazania przez pozwaną, że wpłata z tego tytułu została przez nią uiszczona w dniu 24 czerwca 2013 r. i powinna być ona zaliczona na poczet należności powodowej Spółki z tytułu wywozu odpadów w miesiącu czerwcu 2013r.,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 751 w zw. z art. 451 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, a co za tym idzie, uznanie przez Sąd Rejonowy, że należności przysługujące powodowej Spółce z tytułu wywozu odpadów w okresie poprzedzającym dwa lata od dnia wniesienia powództwa przez powodową Spółkę nie uległy przedawnieniu, a co za tym idzie, powodowa Spółka może zaliczyć należności zapłacone przez pozwaną w maju i czerwcu 2013 r. na poczet ewentualnych wcześniejszych długów pozwanej,
3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 410 w związku z art. 401, 405, a także 494 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w przedmiotowej sprawie, poprzez uznanie, że pozwana odstąpiła od umowy zawartej z powodową Spółką, a co za tym idzie, że odstąpienie to skutkowało koniecznością zwrotu przez pozwaną na rzecz powodowej Spółki kwoty wynagrodzenia z tytułu wywozu odpadów w miesiącu czerwcu 2013 r. jako świadczenia nienależnego,
4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 i 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie z dnia 13 września 1996r. (stan obowiązujący na dzień 30 czerwca 2013r. - tekst jednolity Dz. U. z 2012r., póź. 391 z późn. zm.), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, poprzez uznanie, że pozwana miała obowiązek wykazania, że posiada inną umowę z odbiorcą odpadów w okresie obowiązywania umowy,
5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1 pkt 2) oraz 4) Ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (dalej „Uopnpr”), w zw. z art. 9 pkt 6) Uopnpr, poprzez niezastosowanie wskazanych powyżej przepisów, a co za tym idzie, nieoddalenie powództwa w części dotyczącej kwoty 56,16 zł z tytułu dodatkowego wywozu odpadów w czerwcu 2013 r. co skutkowało uznaniem, że pozwana zobowiązana była do zapłaty na rzecz powodowej Spółki wskazanej powyżej kwoty, pomimo, że przepis wskazanej powyżej ustawy stanowi, że konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za wykonaną usługę, której nie zamówił, a także poprzez nieuwzględnienie żądania usunięcia skutków stosowania agresywnych praktyk rynkowych oraz naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu,
6. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 13 Uopnpr, poprzez niezastosowanie wskazanego powyżej przepisu, a co za tym idzie, nieuznanie, że ciężar udowodnienia niestosowania nieuczciwych, agresywnych praktyk rynkowych spoczywa na powodowej Spółce,
7. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 2 k.c. oraz art. 77 k.c., poprzez ich niezastosowanie, a przez to uznanie, że dokonana przez powodową Spółkę jednostronna zmiana umowy, polegająca w szczególności na ponownym wywozie odpadów z posesji pozwanej w miesiącu czerwcu 2013 r., wbrew zapisom umownym, mówiącym o tym, że wywóz odpadów następuje raz w miesiącu, była uzasadniona i zgodna z umową i nie może stanowić podstawy do oddalenia powództwa w zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 56,16 zł z tytułu dodatkowego wywozu śmieci w miesiącu czerwcu 2013 r.,
8. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., poprzez niewłaściwą ocenę dowodów, wybiórcze traktowanie materiału dowodowego, sprzeczność ustaleń Sądu Rejonowego z zebrany w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, a także niezbadanie przez Sąd Rejonowy w sposób należyty materiału dowodowego (w szczególności dowodów uiszczenia opłat przedstawionych przez pozwaną za okres 1 stycznia 2011 r. - 30 czerwca 2013 r., oświadczenia pozwanej o wypowiedzeniu umowy), niedokonanie oceny dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez oparcie zaskarżonego wyroku głównie na twierdzeniach i zeznaniach świadków przedstawionych przez powodową Spółkę oraz uznanie, że zeznania świadka M. B. były niespójne, niejasne, a także nieuwzględnienie dowodów wskazanych przez pozwaną, które to naruszenie miało wpływ na wynik postępowania.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu pierwszej instancji, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego oraz o zasądzenie od powodowej

Spółki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, jak też kosztów postępowania w pierwszej instancji, w szczególności kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, w podwójnej wysokości, według stawek przewidzianych w normach przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna, choć nie z przyczyn w niej wskazanych.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu natury procesowej, wydania orzeczenia z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Z zarzutem tym, w realiach niniejszej sprawy, nie sposób się zgodzić. Zgodnie bowiem z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych, ramy proceduralne, poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Uwzględnia wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

A zatem z dowolną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego mamy miejsce wówczas gdy Sąd przekroczy granice oceny swobodnej. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie w granicach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd ten wskazał dowody, na podstawie których ustalił stan faktyczny. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona i w konsekwencji Sąd II instancji może zmienić ustalony w ten sposób stan faktyczny. Tymczasem ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie jest prawidłowa, wyciągnięte zaś wnioski poprawne i logiczne. To apelacja, w zakresie zarzutu obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c., zawiera zarzuty w żaden sposób nie umotywowane, wysnuwając z zebranego materiału dowodowego nieuprawnione wnioski. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na uiszczenie jakiegokolwiek należności za czerwiec 2013 r. Przelew dokonany przez nią dnia 24 czerwca 2013 r. w swoim tytule wskazuje przecież na fakturę obejmującą należność za maj 2013 r. (karty 118 i 152 akt sprawy). Ocena zeznań świadka M. B., przeprowadzona przez Sąd Rejonowy, została przeprowadzona w sposób prawidłowy, a apelacja nie zawiera argumentacji, podważającej jej rzetelność. W konsekwencji Sąd II instancji, przyjął za własne ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd Rejonowy, nie podzielił jednak zapatrywania tego sądu w zakresie zastosowania przepisów prawa materialnego.

Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że postępowanie apelacyjne prowadzone przez sąd drugiej instancji - pozostając postępowaniem odwoławczym i kontrolnym - zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego, o czym najlepiej świadczy sformułowanie, że sąd drugiej instancji rozpoznaje „sprawę” a nie „apelację” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, OSNC 2004 Nr 1, poz. 7, a przede wszystkim uzasadnienie uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 Nr 6, poz. 55). Sąd odwoławczy jako instancja nie tylko kontrolna, ale także merytoryczna, powinien zbadać sprawę niezależnie od zarzutów apelacji dotyczących naruszeń prawa materialnego. Oznacza to, że sąd drugiej instancji ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. W konsekwencji może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wytknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia. Sąd odwoławczy ma nie tylko uprawnienie, ale obowiązek rozważenia na nowo całego zabranego w sprawie materiału oraz jego własnej oceny (art. 382 k.p.c.), przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 233 § 1

k.p.c. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 169/05, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 93). Apelacja ma rację twierząc, że Sąd Rejonowy naruszył przepisy prawa materialnego, doszukując się podstaw do uwzględnienia powództwa w przepisach art. 494 k.c. i art. 410 k.c. oraz art. 405 k.c. W sprawie niniejszej nie mamy bowiem do czynienia z odstąpieniem od umowy, którą to instytucję reguluje przepis art. 395 k.c. lecz ze zwykłym rozwiązaniem umowy za wypowiedzeniem, przewidzianym przez strony zawartej w 2004 r. umowy. Zbędne było zatem w ogóle rozważanie kwestii bezpodstawnego wzbogacenia, nienależnego świadczenia, skoro podstawy rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami rozwiązać można na podstawie zawartej umowy. Umowa ta obowiązywała do dnia 30 czerwca 2013 r. i obie dochodzone pozwem należności objęte fakturami z dnia 5 lipca 2013 r., dotyczą zapłaty za świadczenie z czerwca 2013 r. Istotą umowy, łączącej strony było zapewnienie wywozu niesegregowanych odpadów komunalnych. Z przyjętego przez powoda harmonogramu wywozu odpadów w czerwcu 2013 r. planowa usługa wykonana została w dniu 6 czerwca 2013 r. Nie mniej jednak umowa trwała do dnia 30 czerwca 2013 r. A zatem obowiązkiem powoda było również zapewnienie wywozu odpadów za okres po dniu 6 czerwca 2013 r. do końca trwania umowy. Kolejny termin odebrania odpadów przypadał na pierwszy czwartek lipca 2013 r., a zatem na dzień 5 lipca 2013 r. Odbierając pojemnik w dniu 29 czerwca 2013 r. wraz z odpadami powód prawidłowo zrealizował swój obowiązek, jednakże nie może za tę usługę domagać się wynagrodzenia za pełny okres płatności, lecz jedynie za 23 dni, które upłynęły od dnia 6 czerwca 2013 r. do końca trwania umowy.

Wysokość należności za odbiór odpadów regulowała łącząca strony umowa. Jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, odpłatność za wywóz pojemnika wynosiła 40 zł. wraz podatkiem VAT, a zatem 43,20 zł. brutto. Zgodnie z § 9 umowy wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej., z konsekwencjami niezachowania tej formy przewidzianymi w art. 74 § 1 i 2 k.c. Strony nie przedstawiły dowodów, wskazujących na dalszą zmianę umowy po pisemnym aneksie z 18 lutego 2011 r. Tym samym nie zostało wykazane, by powód mógł domagać się za wykonanie usługi kwot wyższych od tych wynikających z owego aneksu z 18 lutego 2011 r. Tak więc za wywóz odpadów w dniu 6 czerwca 2013 r. powodowi należy się kwota 43,20 zł, a za wywóz z dnia 29 czerwca 2013 r. - 35,42 zł. Podstawę zasadzenia tych należności stanowi przepis art. 750 k.c. w zw. z art. 753 k.c.

Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 451 k.c. nie jest zrozumiały. Przedmiotem sporu pomiędzy stronami było przecież brak zapłaty za faktury, a w tej sytuacji kolejność regulowania długów, zasady zaliczania przez wierzyciela zapłaty na poczet najstarszych zaległości nie znajdują żadnego zastosowania. Brak jest również podstaw do analizy w niniejszym postępowaniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, art. 3851 § 2 k.c. bowiem w sprawie nie wystąpił problem zapłaty za niezamówioną usługę.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok. Konsekwencją zmiany wysokości zasądzonego świadczenia głównego była konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu, przy przyjęciu, że powód wygrał sprawę w 70 %. Rozstrzygnięcie w tym zakresie za obie instancje, znajduje oparcie w art. 100 zd. 1 k.p.c. Częściowe oddalenie apelacji nastąpiło na podstawie art. 385 k.p.c.